

[Krarup.]

Partiordførere for derefter at blive vedtaget enstemmigt. Denne glædelige Samdrægtighed skyldes sikkert navnlig to Ting. For det første er Lovgivning paa dette Omraade en Nødvendighed, saadan som Forholdene nu engang har udviklet sig her i Landet med Planøkonomi, med Produktionsindskrænkninger og bindende Aftaler om Arbejdsløn og Varepriser, maaske ogsaa paa Grund af Hensynet til vor Valuta, hvilket en af de foregaaende Talere har været noget inde paa. For det andet kan man nemt blive enig om et saadant Lovforslag, naar Regeringen har sikret sig, at det paa Forhaand er tiltraadt af Overbestyrelsen for De samvirkende danske Sukkerroedyrkerforeninger, der har truffet eller i de nærmeste Dage vil træffe Aftale om Arbejdsløn og andre Udgifter baade paa Fabrikkerne og ude i Roemarkerne.

Som det fremgaar af Lovforslaget, er Afregningsprisen for Sukkerroer forhøjet med 10 Øre fra 2 Kr. 10 Øre pr. Dobbeltcentner til 2 Kr. 20 Øre. Som Følge deraf er Melisprisen ogsaa forhøjet, nemlig fra 35 Øre pr. kg til 36 Øre pr. kg. Som det allerede er sagt af den højtærede Minister, er en saadan Forhøjelse nødvendiggjort af de stigende Produktionsomkostninger i Form af Arbejdsløn, Kulpriser og andre Faktorer, som spiller ind her. Denne Prisansættelse giver mig imidlertid Anledning til nogle Bemærkninger. For det første vil jeg pege paa, at Sukkerprisen i sig selv ikke er høj her i Landet. Sukker er i Forhold til sin Næringsværdi vort billigste Fødemiddel. Selv om Danmark — det er allerede blevet sagt, men lad mig faa Lov til at gentage det — er det Land i Verden, der har det største Sukkerforbrug pr. Indbygger, er der alligevel Grund til at minde i hvert Fald den Del af Befolkningen, som har det haardest i økonomisk Henseende, om, at man i Sukker har et ypperligt og meget billigt Næringsmiddel, og at der kan være Grund til at sætte Forbruget endnu højere op. I det Land, der kommer os nærmest, New Zealand, er man knap nok oppe paa de 50 kg pr. Indbygger, som Danmark har, idet Forbruget udgør 47 kg pr. Indbygger, og der er Lande, f. Eks. Italien, som er helt nede paa knap 7 kg pr. Indbygger. Om Sukkerprisen synes jeg endvidere, det skulde oplyses i det høje Landsting, som det af den højtærede Handelsminister er sagt i det andet høje Ting, at medens den her i Landet udgør 45 Øre pr. kg i Detailhandelen, er den i en Række andre Lande meget højere, i Sverige 48, i England 51, i Norge 75, i

Frankrig 80, og i Tyskland ligger den helt oppe paa 1 Kr. 40 Øre pr. kg, altsaa en meget væsentlig Fordyrelse i Sammenligning med Sukkerprisen i Danmark.

Over for denne Pris i Tyskland af 1 Kr. 40 Øre pr. kg staar et andet interessant Tal, idet Noteringen i Hamborg for Melis er saa lav, at hvis det skulde være, kunde man købe Melis i Hamborg, lade det raffinere og sælge det herhjemme til en Pris af 16 Øre pr. kg. Men ogsaa paa dette er der en Forklaring. Jeg kan i hvert Fald anføre to Ting til Forklaring af den mærkelige lave Sukkerpris i Hamborg. Den skyldes for det første en Overproduktion i de oversøiske Lande, hvor Produktionen foregaar under helt andre Former end her. Af Verdensproduktionen af Sukker har Britisk Indien i 1936 tilvirket 4 090 000 t, og paa Cuba ligger Produktionen oppe paa 2 825 000 t. Til Sammenligning kan anføres, at den i Danmark er 240 000 t. Store Dele af denne Verdensproduktion søges nu afsat gennem den store Varebørs i Hamborg til, hvad man godt kan kalde Dumpingpriser, Priser, som de europæiske Lande ikke kan konkurrere med, da Levefoden i Europa og dermed Arbejdslønnen er saa meget højere. Jeg tror dog ogsaa, at de europæiske Lande selv indvirker paa den lave Hamborgnotering. De fleste af de sukkerproducerende Lande i Europa har i de sidste Aar haft en Overproduktion, og ved Hjælp af Beskyttelsesforanstaltninger af den ene eller anden Art bliver det saa muligt for dem at eksportere til disse lave Priser.

Jeg kan ikke komme bort fra, at 16 Øre pr. kg Melis er en meget interessant Pris for Sukker i en saa nær beliggende By som Hamborg. Det giver mig Anledning til nogle Overvejelser over, hvorvidt man bør ophøre at producere Sukker her i Landet, eller i hvert Fald, om vi ikke kan producere det til en lavere Pris og paa den Maade nærme os de 16 Øre.

Det første Spørgsmaal, om vi burde ophøre at producere Sukker, fordi Prisen ligger højere end Verdensmarkedets lave Notering, kan jeg besvare med et andet Spørgsmaal: Var det saa ikke bedre at lukke vore Glasværker og købe Glas i Udlandet, standse vor Gummiindustri, Papirtilvirkning, Tekstilindustri, Produktion af Fodtøj og mange andre Ting og købe alle disse Ting, hvor det bliver produceret billigst, ligegyldigt om det er i Japan, Amerika eller et europæisk Land? Dertil maa vi saa igen svare nej. For ganske vist er vor Levefod saa høj, at vi ikke kan konkurrere paa lige Vilkaar med visse andre Lande uden en